

“Chiếc Chìa Khóa” Mở Pho Bí Lục

Lúc bấy giờ, gã chủ quán mới xuất hiện. Gã hồi bộn tũu bảo dọn lẹ “đống rác bần” kia. Còn lão đạo sĩ “Bích Vân Tiên Tửu” thì ái ngại nhìn cái thây gã sâu rượu một thoáng rồi mới điềm nhiên quay lại chỗ hai người bạn đang đối ẩm ngoài hành lang. Đinh Hồ hết sức phấn khởi, đứng lên đón vị “trưởng lão” bằng những cử chỉ niềm nở vô cùng, ông ta không ngừng tặc lưỡi lắc đầu tỏ dấu thán phục trước khả năng uống rượu của Ngô thiếu chủ. Ba người đối ẩm cùng nhau, chén tặc chén thù, chuyện trò vui vẻ. Bích Vân Tiên Tửu giả vờ khật khà khật khưỡng, miệng thì toàn nói những chuyện vớ va vớ vẩn, song tâm trí thì dồn cả vào việc theo dõi từng cử động của lão già lùn hoạt bát đang thu hút mọi người vào một điều hết sức quan trọng. Đinh Hồ vừa uống rượu có vẻ cầm chừng, vừa để ý lắng nghe giọng nói của lão già lùn cất tiếng sang sảng:

– Kính thưa chư vị hào kiệt võ lâm! Vừa qua, tại hạ đã dò la và phát hiện ra nơi “cất giấu” đệ nhất võ lâm chi bảo. Tại hạ vốn biết chư vị đang cần nắm rõ địa điểm chính xác của pho Ngô Vương bí lục quý giá nhất trên chốn giang hồ. Nói thật với chư vị, tại hạ đã bỏ ra biết bao nhiêu công phu mới nắm rõ điều bí mật này. Lẽ ra tại hạ phải độc chiếm để một mình hưởng trọn, song le nghĩ lại mình tài hèn đức mọn làm sao có đủ tài đức để thọ giáo các bí quyết chân truyền siêu việt kia? Vả lại, tại hạ còn e sợ một điều, ấy là khi bản thân “làm chủ” được “pho bí lục” đó, chẳng mấy lúc tại hạ sẽ là tấm bia, hứng tất cả những mũi nhọn, lưỡi bén của hết thảy mọi người! Ôi thôi! Đến lúc đó có mà qua bên kia thế giới cho lẹ. Bởi vậy sau nhiều đêm suy nghĩ kỹ càng, tại hạ vội vàng chạy đến nơi đây, nhân tiện hôm nay có đủ mặt mọi người, tại hạ sẽ báo cho chư vị biết rõ nơi “cất giấu” pho Ngô Vương bí lục sống mà chư vị đã từng mơ ước bấy lâu nay.

Nói đến đây lão ta dừng lại. Họ Đinh có cảm giác lão già lùn tịt kia rất khéo léo để mời chài thiên hạ. Ông ta bèn ra hiệu cho Bích Vân Tiên Tửu và Lục lão chú ý lắng nghe. Quả nhiên những lời nói của lão già lùn đã lôi cuốn tất cả mọi người đang hiện diện trên tũu lâu sáng hôm nay. Thiên hạ náo nức muốn biết ngay địa điểm bí mật kia. Có nhiều người đã lặn lội tìm kiếm khắp giang hồ, ròng rã nhiều năm tháng. Thậm chí không ít những kẻ truy đuổi theo tên vua ăn trộm Xuyên Bích Đạo Vương từ vùng Lạng Giang cho đến tận xứ này. Rồi cũng có một số vừa mới được nghe tin “bí lục” kia đang lưu lạc tại đây, song chưa biết chính xác là ở đâu!... Nói chung mọi người cũng vì tham vọng độc chiếm đệ nhất chi bảo, hòng trở thành minh chủ võ lâm. Phàm ở đời, hễ lòng dục thì trí mê. Khi trí đã u mê thì chẳng còn phân biệt đúng sai, phải trái. Chẳng khác nào những kẻ đi trong đêm đen không đèn, không đóm và dĩ nhiên làm sao tránh khỏi bao vực sâu hố thẳm đang chờ.

Bởi thế cho nên khi lão già lùn mở miệng nói ra những điều cực kỳ quan trọng ấy, lòng người dao động không ít. Nhất là những kẻ đã miệt mài theo đuổi mục đích làm chủ pho bí lục quý báu nhất trên đời. Đến lúc lão già lùn lém lỉnh ngừng ngang, mọi người liền đua nhau hỏi tới:

- Ngô Vương bí lục hiện tại đang ở nơi đâu vậy tiên sinh?
- Bí quyết chân truyền ấy bây giờ “nằm” ở chỗ nào, tiền bối?
- Tiên sinh cho biết ngay đi!

Lão già lùn khoát tay một cái. Mọi người im lặng nín thở để nghe. Những đôi mắt háo hức đổ dồn vào lão không chớp. Lão ta đằng hắng một tiếng rồi trầm giọng thốt:

– Kính thưa liệt vị! Ngu mỗ thiết tưởng rằng, đây là một cái tin vô cùng trọng đại. Hẳn nhiên nó phải có một giá trị tuyệt đối. Để nắm được “cái tin” này, ngu mỗ phải tốn kém không biết bao nhiêu thời gian và vàng bạc vào nó! Xin chư vị thông cảm cho. Ở đời hỏi có ai lại ngu si đần độn, đến nỗi đem những vật quý giá ra cho không thiên hạ chứ? Ngu mỗ nào phải là kẻ dại khờ?... Ừ... Phải không, thưa chư vị?

Nhiều người không còn kiên trì được nữa, bèn hỏi dồn:

– Thôi, thôi! Đừng nói vòng vo tam quốc cho mất thời giờ. Tiên sinh nói ngay vào vấn đề đi thôi!

- Đúng vậy! Bây giờ tiên sinh muốn đánh đổi cái tin giá trị đó chứ gì?
- Bao nhiêu? Có nhiều tiền không? Ái chà! Chắc là đắt lắm nhỉ?

Lão già lùn còn định rào trước đón sau một đôi câu nữa, song chẳng dè người ta lại giục giã gấp quá, buộc lão phải ứng xử nhạy bén hơn. Trong khi mọi người đặt ra những câu hỏi “bóc móng heo”, lão có đủ thời gian để nghĩ ngợi rồi. Lão chuẩn bị cho lời giải đáp với cái cười cầu tài:

– Hề hề hề... Trước hết, tại hạ xin ngõ lời cảm tạ chư vị hào kiệt võ lâm. Tại hạ không ngờ chư vị lại thấu hiểu và thực tế vô cùng. Dạ, xin chư vị chờ ngại... Tại hạ sẽ thông báo cho mọi người đều biết hết thôi, nhưng không thể nói ra một lần được. Bởi vậy phải tuần tự từng người một. Giá trị cao thấp, tùy thuộc vào từng thời gian sớm muộn đó ạ.

Có người ngắt lại lời, hỏi:

– Có nghĩa là ai có tiền nhiều mua trước, giá cao, ai có tiền ít mua sau, giá thấp? Có đúng vậy không?

– Ồ! Bằng hữu thật là sáng dạ! Đúng vậy! Đúng vậy!

– Nào! kê giá nhanh đi cho rồi. Bọn tại hạ muốn biết càng sớm càng tốt. Bọn tại hạ có nhiều tiền bạc, song không có nhiều thời gian.

– Ồ! Đúng vậy! Tiền bạc không bao giờ mua nổi thời gian.

– Thôi, thôi! Kê giá nhanh đi!

– Được rồi! Tại hạ sẽ nói giá. Chư vị yên chí. Giá cả không cao lắm đâu.

Nói xong, lão già lùn bước về một góc tửu lâu, ngồi sau một chiếc bàn trống quay lưng dựa vào vách tường. Đúng là một vị trí rất tốt dùng vào việc móc hầu bao thiên hạ. Mọi người ùn ùn kéo đến bàn của lão. Ai cũng tranh nhau để được ưu tiên biết trước. Thấy vậy lão ta bèn xua tay nói lớn:

– Khoan đã, chư vị! Chuyện này nào phải đơn giản “dễ ăn” đâu mà tranh? Ai có sẵn vàng ròng thì chuẩn bị để đổi. Còn ai chưa có sẵn thì chạy về nhà trọ mang đến đây.

Mọi người lao nhao hỏi:

– Bao nhiêu? Bao nhiêu?...

Lão già lùn đồng đặc nói rõ:

– Không dưới một trăm lượng. Đúng loại vàng mười.

Đám đông lập tức dẫn ra ngay. Có kẻ lắc đầu chép miệng thốt:

– Ái chà! Một trăm lượng! Thôi đi ra đợi giá hạ vậy.

Lão già lùn móc trong áo ra mười đĩnh vàng sáng chói, gọi chủ quán lại và bảo:

– Này, chủ quán! Lão mỗ làm phiền bản quán trong chốc lát. Hãy nhận chút quà mọn mà thông cảm cho nhé!

– Dạ, dạ! Lão tiên sinh cứ việc tự nhiên cho. Dạ, bản quán gác lại một buổi cũng được ạ!

Lão ta bèn trao mười đĩnh vàng cho gã rồi nói:

– Phiền bằng hữu cho gọi đến đây một người thợ kim hoàn để giúp cho lão mỗ một tay nhé!

Gã chủ quán gạt đầu lia lịa, trong khi hai tay đỡ lấy số vàng bỏ vào áo:

– Dạ, dạ! Xin tiên sinh chờ cho một lát ạ.

Bấy giờ lão già lùn bước lên chiếc ghế đang ngồi, nói to:

– Xin chư vị nên nhớ cho rằng, một trăm lượng vàng cũng tương đối lớn đó. Song, so với mấy muôn mà tại hạ đã bỏ ra để “săn” được cái “tin” đáng giá hàng vạn, hàng ức hoặc nhiều hơn nữa thì đổi với một trăm lượng có nghĩa lý gì đâu? Tại hạ nói vậy ắt sẽ có người thắc mắc là “mặt hàng” quý hiếm tại sao lại đem ra đổi chác rẻ như vậy? Xin trả lời rằng, tại hạ hy vọng sẽ được một số đồng bỏ vàng ra “mua” ngay. Với cái giá “phải chăng” này, tại hạ sẽ thu được nhiều hơn...

Lão già lùn vừa nói đến đây, xảy có một người từ dưới lầu đi lên. Chưa đi tới nơi người đó đã nói lớn:

– Một trăm lượng, được thôi! Lão phu mua trước!

Một lão già trạc tuổi thất tuần, mình vận gấm bào, nước da bánh mật, râu ba chòm trắng như cước, xuất hiện ngay trước bàn của lão già lùn. Lão già lùn mừng rỡ

reo lên:

– A ha! Không ngờ được Thang điện hạ, vị hoàng thân sang trọng của nước ChamPa giàu có, chiếu cố trước tiên!

Vừa nghe lão già lùn kêu lên như vậy, mọi người “ồ” lên một tiếng. Vị điện hạ, không ai khác hơn là Thang Điện Mực – người đã từng mang con hỏa điều từ xứ sở lặn lội đến Hồng Lĩnh Sơn, dâng tặng cho vị tiên trưởng Hồng Lĩnh Thần Y cách đây mười mấy năm về trước.

Thang điện hạ điềm nhiên giũ túi gấm, đổ ra một đồng vàng xuống bàn sáng lòa. Lão nhân điềm đạm nói:

– Đây là vàng ròng, hơn một trăm lượng đó! Huynh đài có cần xem lại thì cứ việc tự nhiên.

Lão già lùn liếc mắt xuống nhìn một thoáng rồi lùa cả vào bao, xuýt xoa nói:

– Thưa điện hạ! Khỏi, khỏi! Đối với ai chứ điện hạ thì ngu mỗ đây chẳng dám nghi ngờ đâu ạ?

Sau khi dồn hết số vàng trên bàn vào một chiếc bao tải đặt sẵn trên đui, lão già lùn cẩn thận thắt miệng bao lại bằng một dải lụa ngắn. Lão ta kéo nhẹ vị hoàng thân lại sát phía vách, lão lại phải leo lên chiếc ghế cho cao bằng vị hoàng thân. Một tay cầm chiếc quạt che phía trước, ngăn những đôi mắt đang chú mục nhìn vào. Một tay đỡ lấy bàn tay của “khách hàng” ra hiệu xòe ngang trước mặt. Xong xuôi, lão dùng ngón trở cúi xuống chấm vào chén rượu, viết nguệch ngoạc trên lòng bàn tay của Thang điện hạ. Người ta thấy họ Thang hết nhìn sang lão già lùn rồi trừng mắt ngó sững vào tay mình. Công việc đơn giản và chóng vánh.

Chẳng hiểu lão ta viết gì, song chỉ thấy Thang điện hạ trợn mắt, há mồm, thần sắc lộ vẻ hoang mang đến cực độ. Lão già lùn quở quyết, ranh mãnh xếp nhẹ bàn tay của khách hàng lại. Thang lão hoàng thân cắn chặt vành môi đến tóe máu, rồi gằn giọng hỏi lão già lùn:

– Có chính xác không đây?

Lão già lùn xun xoe, lễ phép nói:

– Thưa điện hạ! Chắc chắn mười mươi. Nhưng ngu mỗ chỉ e... khi điện hạ ra đi sẽ có kẻ lén theo bén gót đó...

Thang điện hạ nắm chặt bàn tay, nghiến răng, thốt:

– Hừ!... Người chớ khá lo? Một trăm lượng vàng so ra còn quá nhỏ đối với một mạng người.

Nói rồi quảy qua bước xuống khỏi tử lâu. Mọi người chỉ đưa mắt nhìn theo, không ai động đậy. Câu nói vừa rồi là một điều khẳng định mạnh mẽ, có ý cảnh cáo trước mọi người.

Ngô Thành Nhân trong vai lão Tiên Tửu Bích Vân Sơn vẫn thản nhiên ăn uống

như thường, song mọi diễn biến bên trong tử lâu không thoát khỏi cặp mắt tinh anh của chàng được. Trong lúc mọi người xì xào bàn tán chuyện vừa xảy ra, bất ngờ, Thành Nhân nghe rõ tiếng vó ngựa dưới đường phố ở hướng đông vọng lại. Thoáng chốc, từ xa vụt hiện đến ba lão nhân tuổi trạc ngoại thất tuần cuối trên lưng ba con tuấn mã. Cả ba người đều vận hoàng bào, da dẻ hồng hào, râu tóc bạc phơ. Mới nhìn thoáng một trong ba lão già ấy, Thành Nhân chợt giật thót mình: “Ồ! Ai như lão tiên bối Xuyên Tâm Kiếm Khách Khương Vu Hựu – Đệ nhị phó chủ môn môn nhân phái Thanh Thành?Ồ! Đúng rồi!... Nhưng Khương lão tiên bối đi với hai vị nào trông rõ vẻ quốc thước, uy nghi hơn cả lão nữa kìa? A! Nếu ta không lầm thì cả ba người này đều cùng môn phái! À... đúng rồi! Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm của môn phái Thanh Thành lừng lẫy xưa nay. Thế mà ta không đoán ra. Nhưng... cứ sao họ lại mò đến chốn này? Chẳng lẽ những con người như thế, xưa nay vốn là những bậc chính nhân quân tử, chẳng màng đến tham vọng độc bá võ lâm, bây giờ họ đã thay đổi lòng dạ rồi ư? Hừm!...”. Nghĩ rồi cứ lặng im theo dõi, chẳng nói một lời.

Ba lão già dừng ngựa trước tử điểm Phù Du. Một vị cao niên nhất, có vẻ là người cầm đầu nói rất khẽ với hai lão kia trong đó có Khương Vu Hựu. Thành Nhân vận thánh lực nghe khá rõ:

– Nhị vị lão đệ hãy chờ ta một lát nhé!

Hai lão già im lặng, nghiêm chỉnh gật đầu. Bằng một thân pháp cực kỳ vi diệu, lão nhân chỉ lắc mình một cái bay vút lên tử lâu, lạng vèo vào như một làn gió. Chỉ trong khoảnh khắc, đã thấy lão đứng sững trước mặt lão già lùn không hề nghe một tiếng thở mạnh. Sau khoảnh khắc bàng hoàng kinh ngạc, lão già lùn vội cung tay thi lễ cúi đầu chào:

– Ôi chào!... Đại tiên sinh Đoạt Thủ Kiếm Khách tới đây mà kẻ hèn này không kịp đón. Thật là đắc tội vô cùng. Cúi xin...

Lão nhân ngắt lời, cười gằn lên một tiếng lạnh lùng thốt:

– Hừ! Chớ nhiều lời! Vàng đây? Hơn trăm lượng đó? Nói ngay!

Vừa nói lão móc trong người ra một đay gấm ném “cạch” xuống bàn. Lão già lùn không dám chậm trễ. Sau khi nhận đay vàng bỏ luôn vào bao tải, chẳng cần xem lại, lão ta cũng diễn tiếp “trò chơi ú tim” như lúc nãy đối với vị diện hạ xứ Champa. Đoạt Thủ Kiếm Khách hơi cau đôi mày bạc khi đọc xong mấy chữ viết bằng “mực đen” trên lòng bàn tay. Lão nhân chẳng nói chẳng rằng, lắc mình một cái, bay vèo ra phía trước hành lang, hạ mình xuống lưng con tuấn mã. Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm giục ngựa ra roi, phi luôn ra khỏi khu thị tứ. Từ lúc lão xuất hiện rồi đến lúc ra đi, rõ ràng Thành Nhân nhai nuốt chưa khỏi cổ một miếng thịt bò. Lục Y Lang Tử ngồi bên cạnh chàng khẽ cau mày thốt:

– Không ngờ Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm cũng ham cái ngôi minh chủ võ lâm đến thế.

Thành Nhân gật nhẹ thăm thì:

– Người phi ngựa sau cùng là lão tiền bối Xuyên Tâm Kiếm Khách Thương Vu Hựu đó. Mười ba năm về trước, nếu không có ngu huynh can thiệp, ắt lão bị giáo chủ Hắc Liên Phong Giáo “làm thịt” mất rồi. Tam Tuyệt Đại Thủ Kiếm là những bậc trượng phu quân tử trên chốn giang hồ có lý đâu...

Chà ng vừa thốt đến đây, xảy nghe lão già lùn bô bô cái mồm reo lên khá rõ:

– A ha! Xin kính chào lão tiền bối Thất Tinh Phu Tử! Chẳng hay ngọn gió lành nào đã đưa người từ Nam Hải xa xôi vào đến chốn này vậy?

Thành Nhân sực ngó xuống phía trước tửu điếm. Hàng mấy mươi tay cao thủ của môn phái Côn Luân chẳng hiểu xuất hiện từ lúc nào. Họ đứng rải rác khắp nơi trên đường phố. Chàng dõi mắt tìm trong đám cao thủ ấy xem có bóng hồng nào chẳng, song tuyệt nhiên chẳng thấy. Chàng bèn ngoảnh đầu nhìn vào trong tửu lâu. Bấy giờ lão đạo sĩ vận lục bào, mình cao tới chín thước mọc, ung dung đưa tay vuốt chòm râu bạc dài như suối chảy, cất giọng tựa chuông đồng:

– Đây bằng hữu! Lão phu vì gấp quá nên không mang theo kịp. Nếu bằng hữu đồng ý, lát nữa đệ tử của lão phu sẽ giao nộp sau, được chẳng? Lão phu sẽ dặn chúng thưởng thêm năm mươi lượng nữa nhé.

Lão già lùn gật mạnh âu thốt giọng xởi lởi:

– Lão tiền bối chớ ngại! Ai chứ Thất Tinh Phu Tử, bao năm qua danh chấn giang hồ, lẫy lừng mấy cõi, hỏi có sá chi vài trăm lượng vàng mà làm điều bội tín. Nào! Xin tiền bối vui lòng đến sát tiện nhân.

Thế rồi bốn cũ soạn lại.

Thất Tinh Phu Tử của phái Côn Luân vừa đi khỏi, lại có thêm một người nữa cũng vừa bước lên tửu lâu. Thành Nhân vừa nhác thấy, không nén lòng được nữa bèn rót vào tai hại người bạn:

– Ồ!... Nếu ngu mỗ không lầm thì người kia chẳng ai khác hơn là phi Thiên Kiếm Khách Thượng Quan Xương, người của phái Võ Đang. Cách đây mười mấy năm về trước, ông ta suýt vong mạng vì tay của Thất Hùng Tây Hạ đó.

Hai người im lặng đưa mắt nhìn vào. Người được gọi là Phi Thiên Kiếm Khách, mình cao bảy thước, vận đạo bào tím, tuổi trạc lục tuần, phong cách không kém phần uy nghi đỉnh đạc. Ông ta còn đang lom khom mở hầu bao thì bỗng giật mình vì tiếng niệm Phật từ nơi cầu thang. Tiếng niệm Phật nghe vang lên lờng lờng, xoáy vào màng nhĩ làm cho hết thảy mọi người có mặt trên tửu lâu đều rúng động tâm can!

– Nam mô a di đà Phật!

Tiếng niệm Phật vừa dứt, người ta thấy giữa tửu lâu xuất hiện một nhà sư thấp lùn như chiếc cối xay cùn dùng đã lâu năm. Nhà sư vận tấm choàng vàng, tay cầm bình bát, chiếc đầu nhẫn thín, hai chân trần trụ. Nhìn đi ngấm lại, trông chẳng khác

nào Phật Di Lặc tái sinh. Thành Nhân lại ngạc nhiên thốt:

– Ô! Thần Nhân Đại Sư của phái Thiếu Lâm!

Bấy giờ Phi Thiên Kiếm Khách Thượng Quan Xương quay đầu nhìn lại, tỏ vẻ khó chịu trước sự hiện diện của nhà sư. Thượng Quan Xương cầu nhàu thành tiếng:

– Thật là phiền toái! Đi đâu cũng gặp ngài Di Lặc này thì hết làm ăn gì được.

Thần Nhân Đại Sư một tay cầm bình bát, tay kia xếp thẳng đặt nơi trước ngực, lim dim đôi mắt híp, xuất khẩu thành... kệ, cất giọng nghêu ngao:

– A di đà Phật! Sự thật ngày xưa, mười năm trọn vừa, trời chưa biểu chết, hai ta y hệt, đôi điều đứt dây. Chuyện đó mới đây, mười năm chưa trễ, sao quên vội thế. Thí chủ nhớ chăng? Đã cùng bần tăng, nằm chung một miếu. Ở đời phải hiểu, sống chết có nhau. Kẻ trước người sau, về miền cực lạc? A di đà Phật! Chuyện thật rõ ràng. Xin chớ vội vàng, oán than nhà Phật. A di đà Phật!

Chẳng ai hiểu nổi bài kệ ấy của nhà sư, ngoại trừ hai người: Thượng Quan Xương và Ngô Thành Nhân, ai đã từng chứng kiến cuộc đấu võ đài đẫm máu ngày nọ tại đất Giang Nam sẽ hiểu ngay mối liên hệ giữa hai vị một đạo một tăng này như thế nào. Ấy, trận đó hai vị này đã đấu với bọn Thất Hùng Tây Hạ và bị chúng đánh cho hộc máu, bay ra khỏi võ đài khá xa. Nếu không có chàng trai cao thủ Đại Việt với biệt hiệu là Sát Thác Kiếm Khách kịp thời cứu nguy thì cả hai không thác cũng đành làm thân trâu ngựa cho bọn ma đầu rồi. Tuy nhiên, Thượng Quan Xương còn nhớ rõ hơn ai hết. Thực sự, lão chẳng phải là kẻ vong ơn bội nghĩa nên trong lòng vẫn còn hàm ơn Thần Nhân Đại Sư đã tinh mắt phát hiện và chặn ngang kịp lúc ám khí của bọn Thất Hùng Tây Hạ bằng hai viên đá cuội thần tình. Bởi thế sau một thoáng suy nghĩ, lão bèn đổi giọng nói với lão già lùn bán tin tức:

– Này lão huynh! Ngu mõ xin trả luôn hai phần. Vị chi là hai trăm lượng đó! Xin lão huynh hãy cho ngu mõ biết nhanh nào!

Gã thợ kim hoàn được gọi đến phụ giúp, bèn xem thử và cân lại rất cẩn thận. Phi Thiên Kiếm khách được...”bật mí” xong, vội vàng ném lại một câu:

– Đại sư đi sau nhé! Hai viên đá cuội giá một trăm lượng vàng, không phải rẻ đâu, ngài Di Lặc ạ!...

Thần Nhân Đại Sư nghe xong nhoẻn miệng cười toe, rồi niệm:

– Nam mô a di đà Phật. Xin người từ bi hí xả cho vong hồn Phi Thiên Kiếm Khách Thượng Quan Xương được về miền cực lạc, nếu thí chủ bỏ xác trong cuộc sưu tầm bí lục quý giá này! Mô Phật!

Niệm xong, nhà sư chìa bàn tay trùng trục ra cho lão già lùn. Ngắm lại nhà sư còn lùn hơn mình rất nhiều nên lão già bán “tin tức” khỏi phải dùng đến ghế. Hai thân hình cũn cỡn, lùn tịt chụm sát bên nhau trông buồn cười đến lạ. Qua giây lát sau, nhà sư nhắm đôi mắt híp lại, lẩm bẫm một mình:

– Mô Phật? Rồi đây máu sẽ chảy thành sông, thầy chồng như núi! Mô Phật! Chào thí chủ! Bần tăng đi đây!

– Dạ, không dám! Kính chúc đại sư thượng lộ... Lè lẹ, đi chậm thiên hạ theo sau quấy rầy đó...

Nhà sư giả lơ tịt đi, ì à ì ạch đếm từng bước xuống lầu. Câu nói của lão già lùn bán tin tức vô hình trung biến thành lời xúi giục mọi người. Thần Nhân Đại Sư vẫn cứ thông dong chậm chạp như các vị sư sãi đi khát thực hàng ngày. Quả nhiên, nhiều người đã bám theo sau chẳng khác nào đám rước. Lão già lùn nhún mình một cái bay ra trước hành lang, bên cạnh bàn nhậu của ba người. Lão ta chỗ mồm xuống, thét lên the thé:

– Lão trọc kia! Đi gì như rùa bò vậy? Bộ... không muốn cho tại hạ “làm ăn” nữa hay sao?

Thành Nhân cùng hai người bạn đưa mắt ngó xuống đường. Nhà sư giống hệt người cầm điếu, cứ chậm chậm đi ra khỏi khu thị tứ. Đứng nơi lan can tửu lâu, lão già lùn khoa chân múa tay tru tréo ồm tỏi... Còn lại một số “khách hàng” đang chờ giá thấp hơn. Có người lên tiếng:

– Đi Chậm như vậy thì bao giờ mới đến nơi? Ôi! giờ sức đâu mà phải đi theo lão trọc. Nào, tiên sinh hạ giá đi!

Nhiều người khác đồng tình ủng hộ:

– Đúng đó? Bọn chúng tôi chờ giá hạ đây!

– Phải rồi! Tự sớm giờ nhận được cả nghìn lượng chứ ít sao? Lão không hạ giá, chúng ta rủ nhau bỏ đi luôn.

Nghe vậy, lão già lùn lật đật quay trở vào. Lão gật gù yên chí:

– “Con rùa” ấy mà “bò” đến nơi thì... hì hì! Thôi được! Ngu mờ xét theo yêu cầu của chư vị, hạ xuống chín mươi đó! Ai mua nổi, lẹ lên kéo trề!

Không ai lên tiếng cả. Chờ chừng nữa khắc vẫn không có ai. Tám mươi, rồi bảy mươi... sáu mươi. Bỗng có người lên tiếng:

– Năm chục lượng, được không tiên sinh? Đối với bọn tại hạ, năm chục lượng vàng không phải nhỏ đâu, tiên sinh ạ!

Đợi thêm nữa khắc, vẫn chẳng thấy ai cục cựa. Bấy giờ lão già lùn đành phải chấp nhận cái giá năm mươi. Trò chơi ú tim lại được tiếp tục diễn ra. Lần này toàn những tay cao thủ chẳng thấy nổi danh. Đang khi đó thì bọn người lũ lượt kéo theo sau nhà sư lúc này, thất vọng lúi thủi trở về tửu điểm. Có kẻ gương mặt tiu nghỉu thốt với những người chung quanh:

– Nào ai có ngờ... lão ta là bậc thánh tăng. Khi lão sư đi ra tới ngoài khu ngoại vi thị trấn, lão nhún mình một cái. Bọn này ngơ ngác nhìn theo. Chỉ qua vài cái nháy mắt, không thấy nhà sư đâu nữa?

Thâu tóm vàng của thiên hạ thêm mười mấy người nữa, vị chỉ gần hai nghìn lượng vàng, lão già lùn đứng lên ghế, nói với mọi người:

– Thừa chứ vị! Ngu mỗ không có dư thời giờ chờ đợi lâu hơn, ai cần nữa xin nhanh lên một chút.

Chờ thêm hai khắc nữa không thấy ai lên tiếng, lão già lùn bèn thưởng thêm cho gã chủ quán mười đĩnh vàng. Lão ta cũng không quên trả công rất hậu cho người thợ kim hoàn, xong xuôi mới thắt chặt miệng bao tải. Những đôi mắt thèm thường nhìn vào bao vàng không chớp. Lão già lùn nhắc bao vàng lên vai xem rất nhẹ nhàng. Ai nấy thấy đều sợ sùng trước sức mạnh của lão ta. Mọi người lục tục kéo theo “tiễn” lão xuống khỏi tửu lâu và ra mãi ngoài đường phố...

Nhắc lại nơi bàn nhậu của ba người, Ngô Thành Nhân suy nghĩ thật lâu. Cuối cùng, chàng đã tính xong một “nước cờ” và cần phải thực hiện nó. Chàng nói nhỏ với Đinh Hồ và Lục Y Lang Tử:

– Đinh huynh cùng Lục Y hiền đệ ạ! Ngô mỗ đã nhận ra chân tướng của lão già lùn này rồi. Theo sự hiểu biết của Ngô mỗ thì đây cũng là một mưu kế “giương đông kích tây”, “khua động phương nam, để chuồn hương bắc”. Hắn vừa được “cả chì lẫn chài” đó! Hắn đã nắm trong tay những bí quyết chân truyền đồng thời còn vơ vét của thiên hạ một số vàng đáng kể làm kế sinh nhai hồng luyện các bí pháp! Hừ! Hắn đúng là con cáo già đáo để!

Lục Y Lang Tử cắn nhẹ vành môi:

– Như vậy, hấn chính là...

Ngay lúc đó lão già vác bao vàng lên vai, vừa bước ra khỏi cửa tửu điểm Phù Du liền dùng thuật khinh công băng nhanh theo hướng đông khu thị tứ. Không chậm trễ, Thành Nhân xốc lại tay nải hành trang rồi đề khí phi thân bay vèo ra khỏi tửu lâu. Chân chưa chạm xuống mặt đường, chàng bèn cất tiếng gọi lớn:

– Lão huynh ơi! Hượm tí đã Bần đạo muốn mua!...

Lão già lùn đã phóng vút đi, chỉ còn thấy một chấm nhỏ ở cuối dãy phố đông. Tuy nhiên, tiếng nói của lão ta vọng lại, mọi người nghe khá rõ:

– Không bán nữa đâu! Trễ rồi!...

Lời chưa dứt, lão đã khuất dạng. Bóng người to lớn của “Bích Vân Tiên Tửu” vút theo. Người ta cũng nghe vọng lại mấy tiếng:

– Bán cho bần đạo một trăm nhé!... Hai trăm được không? Ba... trăm...

Tiếng vọng càng lúc càng nhỏ dần rồi mất hút...

Tại nơi tửu lâu, sau khoảnh khắc bất ngờ, Lục Y Lang Tử nhồm dậy, móc trong áo ra một đĩnh vàng đặt xuống bàn trả tiền quán. Chàng thư sinh trẻ tuổi trong vai Lục lão nói nhanh với họ Đinh:

– Chúng ta hãy theo gấp để kịp tiếp ứng cho “chàng”!

Đình Hồ không còn thời giờ nghe tiếng cuối của Lục lão vừa thốt. Ông ta xốc lại bọc hành lý của Ngô thiếu chủ rồi nhún mình phi thân bèn gót Lục lão, phóng xuống đường chạy riết theo hướng đông...

Lại nói về Ngô Thành Nhân, chàng rượt theo lão già lùn ra khỏi khu thị tứ. Chỉ trong khoảnh khắc, lão ta đã bỏ rơi chàng một quãng xa lắc. Bóng dáng lão chỉ còn nhỏ tí xíu như một mũi kim. Nếu nhãn mục của Thành Nhân không tinh tường, ắt hẳn chàng sẽ mất dấu lão luôn. Thành Nhân nôn nóng đuổi theo, đến nỗi đầu óc trở nên vụng tính. Chàng nhớ sức lại, hẳn học nhủ thầm: “Hừ! Sao ta đãng trí đến thế, tại sao ta không dùng thuật Phi Thiên Quán Thế nhảy theo? Ồ! Nhưng bây giờ hẳn gần mất dạng, nếu ta vận khí đề cương, hẳn lủi qua hướng nào làm sao ta biết được?... Chi bằng cứ ráng sức rượt theo đến chỗ đồng không mông quạnh, bấy giờ chộp hẳn cũng chưa muộn màng gì!” Nghĩ rồi vận nội lực vào đôi chân sử dụng bộ pháp rượt theo đồng thời ngó chừng đối phương không cho mất dấu.

Thời gian chậm chậm trôi qua, song vẫn đi qua nhanh so với tốc lực của kẻ đua người rượt. Thành Nhân đuổi mãi theo chừng hai mươi dặm. Bỗng chấm nhỏ khựng lại chỉ trong chớp mắt. Bóng người rẽ về phía nam. Thành Nhân gắng sức giữ cự ly. Khắc sau, bóng nhỏ ấy chuyển sang hướng tây nam. Chạy thêm nửa giờ, trước mặt Thành Nhân bỗng mở ra một vùng bình nguyên rộng chừng năm mươi dặm. Thấy đối phương chạy thẳng vào vùng đồng bằng trống trải ấy, chàng cả mừng bèn dừng lại hít thật sâu một luồng thiên nguyên chân khí, vận toàn chân lực và bắt đầu thi triển thuật Phi Thiên Quán Thế xuất quỷ nhập thần. Thoạt nhìn thân pháp của chàng chẳng khác nào ngôi sao băng lao nhanh hơn tên bắn, đã mau chóng rút ngắn cự ly. Khi còn cách lão già lùn chừng mấy chục trượng. Chàng mới quyết định chuẩn bị ra tay. Chàng đã tính toán thật nhanh rằng, giữa vận tốc của chàng và lão chênh lệch nhau ở mức độ nào để chàng không bị hụt. Lăn nhảy cuối cùng, chàng đã vận nội lực vào các ngón chỉ phong.

Vút!...

Trong lúc đó lão già lùn vác bao vàng trên vai, phi thân nhanh thoăn thoắt. Bất chợt lão ta nghe như có một sức ép từ trên đầu ập xuống. Lão hoảng kinh định lách qua một phía để tránh, bỗng nghe như có hàng chục mũi giáo khoan mạnh vào các đại huyết trong người. Đến chừng lão hiểu ra sự việc thì đã muộn mất rồi. Lão rũ người ra, các cơ bắp không còn cử động gì được nữa, đồng thời nghe đau nhức toàn thân, lão bị xách bổng lên, lại bị một hơi thổi phù vào mặt. Lão he hé đôi mắt lươn ra để ngó thử. Trước mặt lão là sắc diện của Bích Vân Tiên Tử đang dòm lão trừng trừng. Lão Tiên Tử lại phư hơi thổi tiếp vào mặt lão thêm lần nữa. Lốp da mặt nạ của lão lùn bung ra, rách từng mảng lớn. Lúc này mới lộ dần thành một bộ mặt khác. Lão già lùn bây giờ mới bắt đầu nhăn nhó rên rỉ, van xin:

– Trăm lạy lão tiên! Nghìn lạy lão tiên! Xin buông tha cho kẻ khốn nạn này! Kề hèn xin dâng ngài bao vàng và cả địa điểm bí mật ấy. Xin người tha cho tiện nhân!

Ôi! Đau quá!

Ngô Thành Nhân gần giọng hỏi:

– Địa điểm bí mật ấy là ở đâu?

Giọng lão ta run run ra chiều sợ sệt:

– Dạ... dạ ở... Hồng Lĩnh Sơn đấy ạ!

Thành Nhân trong vai lão Tiên Tử hét to như sấm:

– Láo? Người đã bán ba chữ đó được cả thảy gần hai nghìn lượng. Hừ! Bấy nhiêu đó người cũng đủ sống đến già mà yên tâm luyện các bí quyết siêu phàm nằm trong pho Ngô Vương bí lục sống chứ gì?

Nói đến đây, chàng cả giận tóm mở râu dưới cằm và lột luôn những mảng da còn sót lại trên khuôn mặt méo mó. Bấy giờ mới hiện rõ bản tướng của tên vua ăn trộm có biệt hiệu là Xuyên Bích Đạo Vương. Năm tháng trôi qua, da mỗi má hóp, song bộ mặt của hắn thì không thể lẫn với ai được. Thành Nhân một tay nắm gọn vào cổ hắn, một tay lột hàng chục lớp y phục đang đắp đầy trên thân hình nho thó kia. Chàng chỉ chừa lại cho hắn một chiếc quần lưng gút mà thôi. Sau cùng, chàng trói gom cả tứ chi hắn lại, rồi xách lên như người ta xách một con nhái lá. Chàng đưa tay vuốt mặt của mình để lộ bản tướng cho hắn xem. Hắn điếng hồn rú lên mấy tiếng kinh hoàng:

– Trời Sát Thát Kiếm Khách Ngô đại nhân!

– Đúng đó! Người đã nhận ra ta rồi thì nên khai cho thật! Người giam giữ thân phụ ta ở đâu? Nếu còn chối cãi thì sẽ chết!

Chàng xách hắn giơ lên cao, toan đập xuống bao vàng. Hắn hoảng hồn la toáng:

– Ái ái! Dạ, xin đại nhân tha mạng. Con xin nói! Con xin nói ngay ạ...

– Ở đâu?

– Dạ! Ở trên đỉnh Hoàn Sơn ạ?